

Hans Boer 25 jaar zorgmanager bij Huize Sint Petrus **‘Ik denk in bewoners en niet in kamernummers’**

Hans Boer werd 25 jaar geleden als hoofd verzorging in Sint Petrus aangenomen. Ruim 350 bewoners en hun families zag hij sindsdien aan zich voorbijgaan. Vorige week donderdag 1 september werd er in het verzorgingshuis uitgebreid bij het jubileum van ‘broeder Hans’ stilgestaan.

Uit zijn agenda haalt hij een handgeschreven, wat beduimelde lijst met namen. Hij kan het wel even voor me natellen. En na een poosje zegt hij: “Om precies te zijn 354 ouderen hebben hier in die 25 jaar in Sint Petrus gewoond. En ga ik de lijst af dan zie ik ze stuk voor stuk nog voor me. Ik weet ook nog precies wie er indertijd als eerste overleed. Dat komt omdat ik in bewoners denk en niet in kamernummers. “

BEMOEDIGEND

Dat laatste sluit aardig aan bij de strekking van de toespraken die de jubilerende zorgmanager donderdag mocht aanhoren. ‘De bewoners komen voor hem op de eerste plaats’, werd er gezegd. En ‘Hans is het hart van Sint Petrus’. “Heel bemoedigend en lovend allemaal. Dat doet een mens goed,” vindt broeder Hans (49) enkele dagen later. Getuige de enthousiaste verhalen heeft hij echt van de feestdag genoten. ’s Morgens was er een drukbezochte bijeenkomst in de aula met bewoners van het huis, de aanleunwoningen en de Regentenhof, met directie en bestuur van het huis en met zijn gezin en familie. ’s Middags was er een receptie voor genodigden waar zo’n 250 mensen op af kwamen. “Een grote taart, heel veel (zelfgemaakte) cadeaus, soms met spreuken. Het zijn vaak de kleine dingen die het hem doen,” aldus broeder Hans.

RK VROUW VAN MIDDELBARE LEEFTIJD

Nu is hij een gewaardeerd zorgmanager, maar ruim 25 jaar geleden was het nog maar de vraag of hij zou worden aangenomen. “Ik solliciteerde naar een functie die bedoeld was voor een rooms katholieke vrouw van middelbare leeftijd. Ik werd ook prompt afgewezen, want als protestante jongeman voldeed ik niet aan de eisen. Maar toen twee maanden later de advertentie weer in de krant stond, heb ik brutaalweg weer gesolliciteerd. De directeur trok toen mijn referenties na bij de ziekenhuizen waar ik had gewerkt en liet bewoners, bestuur en personeel beslissen. Iedereen stemde voor en ik werd aangenomen. Ik kwam binnen als assistent van het hoofd verzorging, met de bedoeling dat ik haar na een jaar zou opvolgen en dat is ook gebeurd.” Waarom hij deze baan zo graag wilde? “Ik had bewust voor de verpleging gekozen, maar mijn hart lag bij de ouderen. Die hebben ervoor gezorgd dat wij in deze welvaartsstaat leven. En het is mooi om hen een goede oude dag te kunnen bezorgen.”

NEE ZEGGEN IS MOEILIJK

“Sint Petrus was toen een heel gesloten huis, zonder extra activiteiten. Het was nog de tijd dat mensen veel langer in een bejaardenhuis woonden. Vroeger mocht je niks mankeren wilde je in aanmerking komen, nu moet je dat juist wel. Ze komen nu ook veel ouder binnen.” Als ‘hoofd verzorging en coördinator extramurale zorg’ heeft hij met de achtereenvolgende directeuren Michielsens, Snoeren, Hendriks, Daalman en nu Kreemers van alles mogen ontwikkelen. Broeder Hans: “Er is een BOPZ-afdeling gekomen (een gesloten afdeling met extra zorg voor dementerenden), een huiskamerproject voor licht dementerenden, twee doorstroomkamers, een eetpunt en de dagverzorging (drie dagen psycho-geriatrie en drie dagen somatiek) die door

Thebe bemand wordt, maar waar wij de noodzorg voor doen. De logeermogelijkheden zijn uitgegroeid tot Petrushof en dat zijn drie kamers die we vrijwel voortdurend gebruiken voor terminale zorg, voor mantelzorgontlasting of voor verder herstel na een ziekenhuisopname. Ik heb de nieuwbouw van Sint Petrus, de aanleunwoningen en de Regentenhof meegemaakt. Daar doen we ook de extramurale zorg samen met Thebe. We hebben ook verplaatste verpleeghuiszorg in samenwerking met Thebe, huisarts en Volckaert. En na lange besprekingen gaat nu ook de extramurale zorg in Rijen zelf van start. Intussen overleggen we actief over de 48 zorgwoningen die aan de Rembrandtlaan worden gebouwd en waar we samen met Thebe veel zorg gaan verlenen. En we bekijken wat we in Rijen aan nachtzorg aan kunnen bieden, ook weer samen met Thebe. Die samenwerking is inderdaad heel intensief. Je concurrent kan immers ook een goede compagnon zijn. Centraal staat de goede zorg voor de bewoners. En daar moet je creatief in zijn en durven investeren. En je moet natuurlijk medewerkers hebben die je daarin steunen en er in mee durven gaan. Anders lukt het je niet.” Ook het aantal personeelsleden is in de loop der tijd flink gestegen. Van zo’n dertig tot veertig toen, tot 120 nu, waarvan er zeventig verzorgend zijn. Broeder Hans: “De sfeer is goed en mensen vinden het prettig om in deze organisatie te werken. Ik heb vaak meegemaakt dat ze – getrouwd en kinderen gekregen – weer bij ons terugkwamen.”

“Natuurlijk heb ik in die 25 jaar ook ‘mindere’ dagen gekend. Iedereen komt immers zijn hobbeltjes tegen. Maar mijn insteek is altijd geweest, daar loop je niet tegenaan, maar je zorgt dat je eroverheen komt. Een kwestie van positief denken. Mijn geloof steunt me daarin. Ik bid vaak voor wijsheid om de juiste keuzes te maken. Het geloof vormt voor mij een sterke basis van waaruit ik oplossingen zoek.” Wat hij moeilijk aan dit vak vindt? “Nee zeggen is moeilijk voor mij. Pauzes ken ik niet. En tot 1 juli van dit jaar ben ik ook altijd 24 uur per dag bereikbaar geweest. De teamleiders hebben nu een deel van die taak overgenomen. Ik ben iemand die altijd bezig en heel gedreven is. Ook thuis in ’s Gravenmoer in het politieke en het geloofsleven.”

WITTE JAS

Voor de toekomst staan er nog de nodige uitdagingen op stapel, weet broeder Hans. “De nieuwe directeur John Kremers en ik zitten helemaal op één lijn als het om de zorg en de service voor de bewoners gaat. Vergeleken met vroeger kennen we al veel meer zorg op maat, maar op allerlei manieren kan het nog beter. Er wordt nu vaak in structuren gedacht en eten, wassen, het gebeurt allemaal op tijd en uur. We willen dat veel meer op de behoefte van de bewoners af gaan stemmen. Zover dat reëel en betaalbaar is natuurlijk.”

De tijd brengt met zich mee dat verzorgingshuizen veel commerciëler zijn. En dat heeft zijn voor- en zijn nadelen, weet broeder Hans. “Ik vind het bijvoorbeeld jammer dat met het huidige systeem de manager steeds verder van de vloer afraakt. Maar ik blijf daar ouderwets in. Ik trek op zijn tijd ook gerust mijn witte jas aan, want ik wil weten wat er op de werkvloer leeft.”

Bron/Mariëlle van Hezewijk in Weekblad Gilze en Rijen, maart 2005